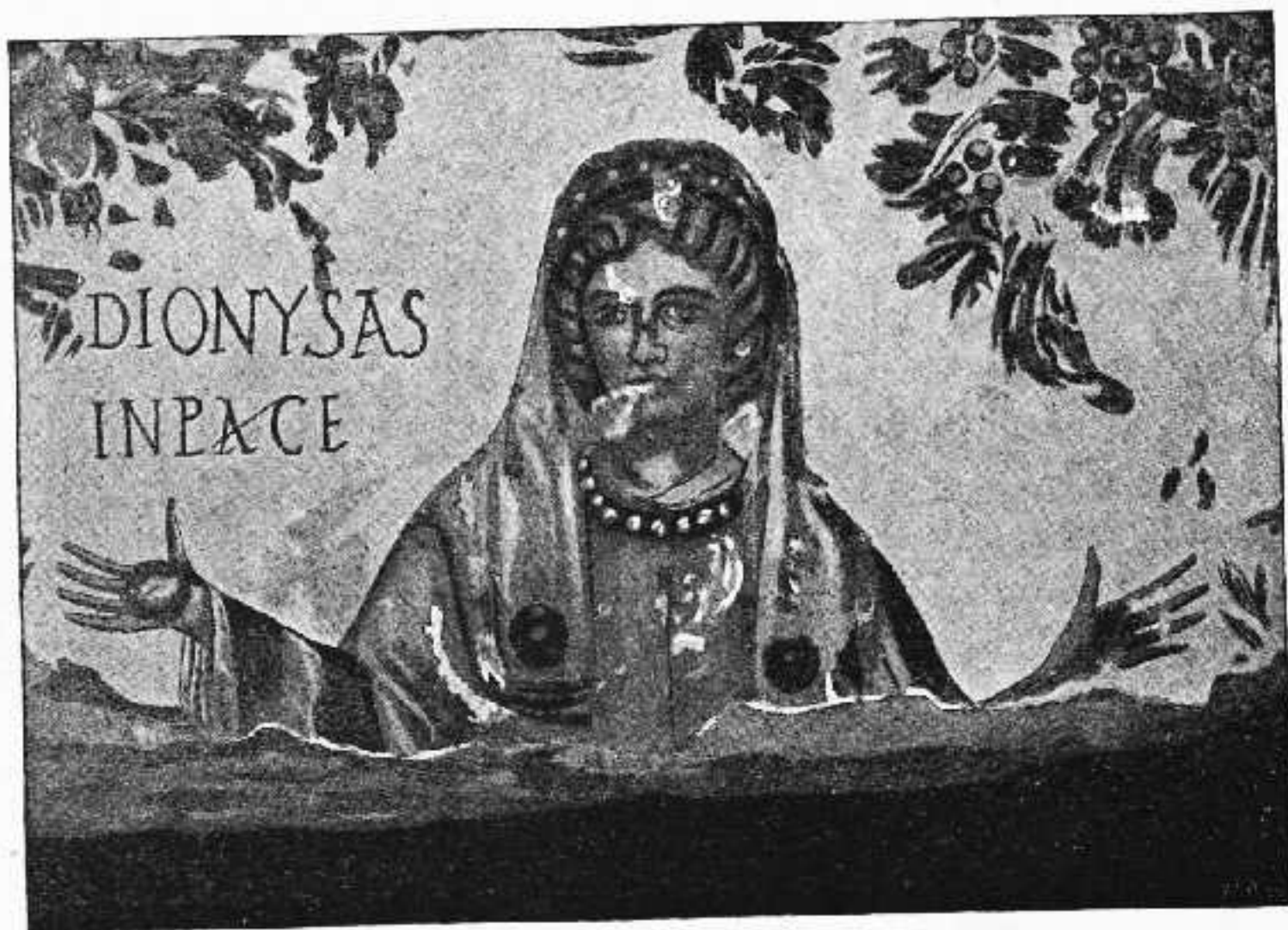

(orantes) συνήθως εϋρηνται: εἰκόνες γυναικὸς ἐνίοτε ἱσταμένης παρὰ τὸν Καλὸν Ποιμένα, ἥτις κατὰ τὸν ἐπιφανῆ χριστιανολόγον Rossi βεβαίως παριστᾷ εἴτε τὴν Παρθένον Μαρίαν εἴτε τὴν Ἐκκλησίαν, ἥς νυμφίος εἶναι ὁ Χριστός. Ὅτι αἱ εἰκόνες αὗται δὲν δύνανται ν' ἀνήκωσιν εἰς μάρτυρας ἢ ἄλλας γυναῖκας ἐξάγεται ἐκ πολλῶν τεκμηρίων. Οὕτω πολλάκις αὕτη τίθεται ὡς πάρισον (pendant) παρὰ τὸν Καλὸν Ποιμένα, ἄλλοτε δ' ἱσταται ἐν μέσῳ δύο προβάτων. Πρὸς τούτοις, ὅπερ

Εἰκ. 13. Δεομένη, τοιχογραφία ἐξ Ἀγίου Κυλλίου (Schultze).

καὶ σπουδαιότατον, ἡ οὕτω δεομένη εἰκονίζεται συνήθως ἐν τοιχογραφίαις ὁροφωμάτων ὑπογείων δωματίων, ἐν συναφείᾳ πρὸς ἄλλας παραστάσεις ἐκ τῆς βιβλικῆς ἱστορίας, καὶ μάλιστα ἐν δωματίοις, ἐνθα δὲν ἐτάφησαν μάρτυρες. Πλὴν δὲ τούτων εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Παρθένος εἰκονίζεται συχνάκις ἐπὶ ποτηρίων τῶν πρώτων χρόνων ἐν στάσει προσευχῆς ἀναλόγῳ πρὸς τὴν τῶν τοιχογραφιῶν, ἢ μόνῃ ἢ μετὰ τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, γνωρίζομένη ἐκ τοῦ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς ὀνόματος αὐτῆς Maria¹.

¹ Northcote-Brownlow, Rome souterraine, σελ. 327.